

melse om, at Tængsling kunde dekretes af Domstolene, naar der var Fare for, at den paagældende, hvis han forblev paa fri Fod, vilde modarbejde Undersøgelsen ved at sjerne Forbrydelsens Spor eller ved at paavirke andre. Det er en Bestemmelse, som i Virkeligheden ikke kan undværes under nogen Procesform. Nu har jo det ærede Udvalg af Hensyn hertil i Endringsforslag under Nr. 7 stillet Forslag til en ny Bestemmelse om, i hvilket Tilfælde Domstolene skulle være berettigede til at anse Bevis for at være bragt til Stede for en begaaet Forbrydelse. Først skal jeg isørigt bemærke, at det er noget underligt at se en saadan Bestemmelse sat ind i dette Lovforslag. Den har aldeles intet at gøre med Reglerne om Anhøldelse, Baretægtstængsel og, hvad dermed staar i Forbindelse, idet det er en Bestemmelse, som kun vedrører Domsaffigelser og Betingelserne for Domsældelse. Selv om man maatte finde det hensigtsmæssigt at give denne Bestemmelse her med Hensyn til Betingelserne for en Domsældelse, kan det ikke faa nogen Indflydelse paa, i hvilket Tilfælde man maa være berettiget til at foretage en Anhøldelse eller en Tængsling. Om selve Bestemmelsen kan jeg bemærke, at forsaavidt den ikke siger mere, end, hvad der nu i Virkeligheden er gældende Ret, er den overflødig, og for saa vidt den gaar ud paa at tage en i Proceskommissionens Betænkning optagen Regel om, hvad der fordres til Bevis, og derved søge at gøre det lettere, end det er efter den nu gældende Ret, for Domstolene at afgøre, hvorvidt der er Bevis til Stede, vil den ikke passe under den nu gældende Ret. Mener man, at man, hvor man har den akkusatoriske Procesmaade, kan stille mindre strenge Fordringer med Hensyn til Bevis, hænger det sammen med, at der føres Beviset umiddelbart for en Jury, for Nævningsretten, altsaa for en kollegial sammensat Ret, og det hører altsaa slet ikke hjemme paa den nuværende Procesmaades Omraade at nedsætte Fordringerne til, hvad der i Almindelighed maa anses for tilstrækkeligt til at tilvejebringe Bevis. I alt Fald har det intet at gøre med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad der ganske naturlig maa berettigede Domstolene til at foretage en Tængsling, naar de behørigt skulle værne om Retsfikkerheden. Der er her for enhver Procesmaade, som jeg før fremhøvede, en væsentlig Mangel til Stede. Jeg paaviste ogsaa den Gang, at en Bestemmelse i Lovforlaget § 9 i Virkeligheden ikke er stemmende med Proceskommissionens Arbejde, men er en Forandring deri, og at denne ikke godt kan taales, naar man skal kunne værne om Retsfikker-

heden. Det er Bestemmelsen om, at Dommeren skal affige en motiveret Kendelse kun gældende paa en Maaned, saa at naar han vil forlange Tængslingen, maa han affige en ny motiveret Kendelse — en Bestemmelse, som giver sig ud for at være taget af Proceskommissionens Arbejde, men ingenlunde findes der som en almindelig Forfrist gældende for hele Procesmaaden, men kun som en Regel, der kan være ganske naturlig i det foreløbige Stadium, Efterspørgsstadiet. Som jeg paaviste den Gang, var Bestemmelsen ligesom umulig, naar man sammenholdt den med andre Paragraffer, idet den vilde give den sigtede, eventuelt skyldige, Midler i Hænde til at forlange Kendelsen udfærdiget under Paastand om, at han vil appellere den, og derved blive bekendt med, hvad der allerede var foregaaet i Sagen. Paa samme Maade gjorde jeg med Hensyn til § 11 opmærksom paa, at Bestemmelsen i Nr. 1 om, at den tængslede skal have Ret til at konferere ikke blot med sin bestiftede Forsvarer, men ogsaa med den af ham selv antagne Forsvarer, ikke findes i Proceskommissionens Arbejde. Det er anerkendt som anvendeligt under den akkusatoriske Proces, at han kan konferere uhindret med den af det offentlige bestiftede Forsvarer, som ikke bliver bestiftet under Forundersøgelsen, men først naar der er besluttet Tiltale ved Landretten, men han kan ikke konferere uhindret med den af ham selv valgte Forsvarer.

Jeg vil altsaa henvise til, hvorledes jeg allerede ved første Behandling paaviste en hel Mængde Punkter, hvor man ved tilhøneladende her at ville overføre Proceskommissionens foreløbige Arbejde paa den nuværende Procesmaade, ingenlunde gjorde det, men gik langt videre. Dernæst gjorde jeg naturligvis ogsaa gældende, at selv om disse Bestemmelser maatte kunne anvendes, naar vi have den akkusatoriske Procesmaade, ere de i Virkeligheden uanvendelige med den nuværende Procesmaade. Man kan ikke sætte en ny Lap paa et gammelt Klædebon uden at rive det i Stykker. Naar Forholdene ere saaledes og Betænkningen med dertil hørende Endringsforslag fra Flertallet foreligger under denne Skikkelse, vil man ikke kunne undre sig, naar jeg udtaler, at jeg finder det unyttigt, om jeg vilde gaa nærmere ind paa Sagen. Jeg finder i Virkeligheden ikke, at Lovforlaget bliver mere brugeligt, mere acceptabelt ved, at disse Endringer blive vedtagne. Jeg vil ikke dermed have jagt, at jeg vilde være uwillig til at drofte Spørgsmaalet om Ushjælpningen af Mangler, som klæbe ved den nuværende Procesmaade med Hensyn til Anhøldelse og Tængsling. Men